

[Sofie Pedersen.]

millioner kroner, som det foreliggende forslag vil koste, kan ske fremskaffes. Det kan jo formentlig kun ske gennem yderligere skatter, og det harmonerer ikke så godt med den megen tale ikke mindst fra de ærede forslagsstilleres eget partis side om de stadig stigende skatter og med protesterne derimod. Men ikke desto mindre skulle det glæde mig, om vi igennem et rimeligt og gennemførligt lovforslag kunne nå et stykke længere frem ad vejen til bedring af kårene for mødre og den kommende slægt, og vi er selvfølgelig villige til at se på forslaget i et eventuelt udvalg.

Elin Appel: Jeg tror ikke, jeg underkender det ærede medlem fru Petra Petersens vilje til at gøre noget for børnene, men jeg tror, det ærede medlem skal vogte sig lidt for at beskyldte andre for kun at tale fraser. I den debat, som her foregår, tror jeg, at vi skal lade Atlanterhavspagten og hvad dermed hænger sammen ude af betragtning, for man har ikke lov til, som det ærede medlem fru Petra Petersen gjorde, at hævde, at de, som tager denne eller hin stilling til Atlanterhavspagten, glemmer at tænke på at skabe vore børn en god fremtid. Det har det ærede medlem ikke nogen ret til at sige. Det kunne jo være, at der var folk udenfor det kommunistiske parti, som tænkte på Danmarks børns fremtid ud fra deres synspunkter og deres erfaringer og måske bl. a. har den opfattelse, at vel er det rigtigt og nødvendigt — og derfor skal vi sørge for det bedre, end vi har gjort —, at Danmarks børn kan få rene bleer, men vi må også huske, at vi har en forpligtelse til at sørge for disse børns sjælelige udvikling. Jeg tror ikke, vi skal indlade os i nogen debat om disse ting.

Hvad selve lovforslaget angår, som nu er kommet for tredje gang, må vi erkende, at det er udtryk for et uløst problem, og det, vi kan nå til i dag, skulle være, at vi erkender, at problemet er tilstede. Rigsdagen er gået udenom det i 11 år, og det har den gjort, fordi det er vanskeligt, og fordi det er uklart for os, hvilken vej vi skal gå. Jeg skal gerne melde mig blandt dem, som ikke kan se vejen, men jeg vil også gerne melde mig blandt dem, som mener, at det er nødvendigt, at vi prøver på at finde den; og derfor mener jeg, at vi i alt fald skulle få det ud af forhandlingen i dag, at vi erkender, at problemet eksisterer, at vi erkender, at det er et stort problem, og at det er et problem, som vi hidtil er gået udenom, men et problem, som vi nu omsider bliver nødt til at

engagere os i. Jeg har som vistnok de fleste i dette høje ting det indtryk, at vi står meget famlende overfor denne sag, og det eneste, jeg kan sige om den, er, at den vej, vi skal finde, når vi skal vurdere fordelingen af samfundets og familiens ansvar overfor barnet, må i alt fald ikke være en vej, der bliver en genvej for forældrene, men kun en nødudvej.

Jeg kan derfor på mit partis vegne kun sige, at vi erkender problemets tilstedeværelse, og vi erkender, at vi kommer til at engagere os i et forsøg på at finde en vej frem, og jeg vil derfor opfordre den højtærede socialminister til på en eller anden måde at tage initiativet til at finde en fremgangsmåde, hvorigennem vi kan komme tilbunds i problemerne.

Erna Sørensen: Jeg vil også som den forrige ordfører sige, at det er mit håb, at den højtærede socialminister vil finde en vej frem til en form, hvorunder vi virkelig kan drøfte disse problemer om en fremtidig moderskabsydelse og alle de andre forslag, som indeholdes i dette lovforslag. Det er jo så vidtrækkende både for arbejdsgivere og arbejdere, og så vidtrækkende for vore børns fremtid, at vi ikke kan lægge disse problemer hen i et udvalg og så lade udvalget opløses endnu en gang, sådan som det nu er sket i de to tidligere rigsdagssamlinger.

Vi kan ikke sige, at vi står stille med hensyn til at skabe bedre kår for vore børn og vore unge. Vi har efter krigens ophør fået adskillige forbedringer, som den højtærede minister sagde, og jeg synes, at de tanker, som nu er fremme, om at gå bort fra de tidligere børnefradrag og prøve at finde frem til tilskud til børnene og om at nedsætte et udvalg, der behandler spørgsmålet om ændring af tilskudsordningen, så at vi måske derigennem kan finde frem til en fremtidig børnerente, dog er udtryk for en stor fremgang, en så stor forståelse for disse problemer her på rigsdagen, at jeg tror, at vi også vil kunne drage denne side af sagen ind i spørgsmålet om børnenes og mødrenes vel, således at vi kunne nå frem til en positiv løsning. Det ville i hvert fald være mere tilfredsstillende end blot at konstatere, at der er et problem, sådan som den ærede foregående ordfører sagde. Vi må komme videre frem, fordi det er af interesse for vore børns fremtid.

Jeg er klar over, at der skal store ofre til fra det offentlige side for at skabe en lykkelig fremtid; men jeg erkender dog ikke, at forholdene er så uheldige som forslagsstil-